

РЕШЕНИЕ

№ 8235

гр. София, 29.12.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 25.11.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **10513** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 90 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ образувано е по повод на жалба с вх. № 27139 от 29.10.2014 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 9803 от 17.09.2014 г. по описа на Д. - МС, подадена от Х. А., ЛНЧ 70000187766, гражданин на П., с адрес за призоваване и съобщения [населено място], [улица], ет.1, офис 3 чрез адв. С. Л. срещу Решение № 5520 от 29.08.2014 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен, постановен при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗУБ и като такъв следва да бъде отменен.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. Л.. В присъствието на преводача А. Б., поддържа жалбата, моли да се уважи като основателна и да се отмени оспорения административен акт по съображенията изложени в жалбата.

Ответникът – заместник - председателят на Д., редовно призован не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и недоказана, поради което предлага да се потвърди обжалвания административен акт,

като правилен и законосъобразен.

Настоящият съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е образувано по повод подадена молба за предоставяне на статут с вх. № 2061 от 31.07.2014 г. на РПЦ – С. от Х. А., [дата на раждане] в [населено място], П., гражданин на П., етническа принадлежност – пашун, религия – мюсюлманин – суннит, семейно положение – женен. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, т.3 от ЗУБ. Желанието за закрила е потвърдено пред длъжностни лица от Държавната агенция за бежанците при МС.

В хода на административното производство Х. А. е заявил, че през месец декември 2013 г. нелегално е напуснал П., откъдето през И. преминал в Турция. В началото на месец февруари 2014 г. не по законоустановения ред преминава на територията на Република Б. и е задържан от българските гранични власти. Впоследствие, с помощта на трафикант, напуска страната не по законоустановения ред в посока С.. С решение № 8716 от 25.07.2014 г. на решаващ орган на Д., Х. А. е приет на територията на страната по искане от Република А. и е образувано производство за предоставяне на статут в Република България.

Първоначално жалбоподателят е мотивирал молбата си закрила, с това че възникнали проблеми между него и местни босове, а в последствие – с проблеми, възникнали между него и талибаните в П.. По време на интервюто на 13.08.2014 г. Чужденецът разказва, че има семейство с четири деца. Баща му бил възрастен, а братята му – малки и за това той трябвало да се грижи за издръжката на всички. Продавал електро уреди на пазара в [населено място], после отворил магазин в [населено място] и даже изпращал стоки в [населено място], но местни босове в [населено място], занимаващи се с рекет, поискали да работи тяхната работа, а той не желал. Те не му разрешавали да работи самостоятелно, кандидатът опитал да си намери работа в [населено място], не успял и тръгнал към А..

На интервю на 20.08.2014 г. Х. А. разказва друга бежанска история. Талибаните поискали той да воюва за тях, но жалбоподателят отказал. По време на операция на пакистанската армия срещу талибаните, когато отстъпвали, те го овзели в плен заедно с още 25-26 души. След три дни той успял да избяга и в последствие напуснал П..

Чуждестранният гражданин твърди, че не се е занимавал с политика. Не е членувал във въоръжени групировки, религиозни, терористични или паравоенни организации. Никога не е имал проблеми с армията, полицията и софициалните власти в П.. Върху него не е било оказвано насилие. Лично към него не е отправяна заплаха.

Решаващият орган е приел, че от заявеното от кандидата не може да се направи извод, че спрямо него е осъществено преследване или тежки посегателства по смисъла на чл. 8 и 9 от ЗУБ в страната му по произход.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с административната преписка документи.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 5520 от 29.08.2014 г. на заместник председателя на Д. е връчено на кандидата лично на 03.09.2014 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.09.2014 г. в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – заместник председателят на Д., съгласно заповед № 03 – 751 от 11.12.2013 г., издадена от председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. Оспореният акт е издаден при неспазване на административно производствените правила, в установената от закона писмена форма и същият не е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на Д. съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут. Ал. 3 на цитираната разпоредба предвижда, че председателят на Държавната агенция за бежанците при недостатъчност на събраните данни за конкретния случай може да продължава срока по ал. 1 до три месеца, за което чужденецът се уведомява лично или със съобщение с обратна разписка.

В настоящия случай производството е започнало с подаването на молба вх. № 2061 от 31.07.2014 г. и рег. № УП 9803 от 31.07.2014 г. по описа на Д., на която дата е и регистриран. На 31.07.2014 г. е връчена покана на жалбоподателя за насрочено интервю на 02.08.2014 г., връчени са Указания рег. № УП 9803 от 31.07.2014 г. относно реда за подаване на молба за статут, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците подали молба за статут в Република Б.; изготвен е регистрационен лист, както и Евродактилоскопна карта.

На основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ директорът на РПЦ – С. е изпратил писмо рег. № УП 9803 от 01.08.2014 г. до директора на Специализирана дирекция “Т” – Д., с което го е уведомил за подадената молба за закрила от жалбоподателя. Отговорът е получен на 19.08.2014 г. и е обективизиран в писмо рег. № Т – 8390 от 15.08.2014 г., в което се казва, че специализираната дирекция “Т” – Д. не възразява да бъде предоставена закрила.

На 07.08.2014 г. мл. експерт П. С. е депозирал докладна записка относно преминаване от ускорено производство в производство по общия ред, тъй като е изтекъл тридневния срок за вземане на решение.

На 13.08.2014 г. е проведено интервю с Х. А. с участието на преводач. Последващо интервю е направено на 20.08.2014 г. с участието на преводача М. С..

В обжалваното решение са обсъдени всички факти и обстоятелства, касаещи личното положение на кандидата за закрила, взета е предвид актуалната обстановка в П..

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София град намира обжалваното решение на Д. за правилно и законосъобразно по следните съображения: Мотивите на Х. А. да поиска закрила от Република Б. са явно неправдоподобни, тъй като тези факти са непоследователни и съдържат редица алогизми: На първо място на двете последователни интервюта в рамките на 7 (седем) дни жалбоподателят разказва две коренно различни бежански истории. На следващо място на интервюто от 20.08.2014 г. Х. А. твърди, че за пръв път талибаните установили контакт с него на 29.08.2013 г. И поискали той да воюва за тях. Жалбоподателят не се съгласил. Когато талибаните отстъпвали го взели в плен и това се случило на 08.10.2013 г., т.е. цели двамесеца Х. А. не споделя дали е имал контакт с талибаните или не, поради което административният орган е направил извод, че очевидно ако те (талибаните) са искали да го принудят със сила да воюва за тях не е било необходимо да очакват

операция на пакистанската армия, за да го пленят в хода на отстъплението си. Не на последно място от изложеното от жалбоподателя се установява следното несъответствие в бежанската му история – талибаните пленили кандидата, за да воюва за тях в хода на отстъпление под натиска на пакистанската армия.

Молбата е неоснователна, тъй като от всичко изложено е видно, че бежанската история с талибаните на Х. А. е измислица, непочива на реални събития с негово участие и правилно не е кредитирана, тъй като жалбоподателя е направил опитда използва общоизвестни факти за дейността на талибаните на територията на П.. Дори и да се приеме, че талибаните са оказвали натиск върху кандидата, то самия той твърди (интервю от 20.08.2014 г., към въпрос 20, допълнителен лист 2), че те оставили баща му „намира“ и „Сега няма проблеми с талибаните и семейството ми живее спокойно.“

Х. А. не посочва факти и обстоятелства, които да налагат извод, че той е бил принуден да напусне държавата си по произход поради основателен страх от преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Твърди, че никога не е имал проблеми с армията, полицията и с официалните власти в П.. Не се е занимавал с политика. Не е членувал и не е влизал във взаимодействие с никакви организации. Не прави заявления, от които да се направи извод, че има риск от бъдещо преследване по гореспоменатите причини. С основание може да се направи извод, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ. Пред изложеното, искането в частта за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Спрямо Х. А. не са налице условията за предоставяне и на хуманитарен статут. Мотивите на жалбоподателя не могат да се приемат за релевантни за исканата закрила. От направените констатации и некредитирането на представената бежанска история, се приема, че за кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се посочи, съгласно решение от 17 февруари 2009 г. На Съда на европейските общности по дело № С - 465/07 по преюдициално запитване относно тълкуването на чл.15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. Нормата визира заплахи срещу живота и личността на цивилно лице в по - широк план. Имайки предвид решението от 17 февруари 2009 г. На Съда на Европейските общности, въпреки че не е необходимо молителят да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, в колкото по – голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по – ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и колкото по – малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по – голяма степен на насилие следва да бъде установена. Признато е правото на преценка за степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжения конфликт от компетентните национални органи, до които е подадена молбата за субсидиарна закрила или на съдилищата на държавата - членка, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба.

От информацията, поместена в приложената справка с вх. № 01 - 10179 от 20.08.2014 г. на дирекция "Международна дейност" на Д. – МС, е видно, че няма сериозни

основания да се приеме, че е налице безогледно насилие и единствено поради присъствието му на територията на П. за Х. А. да има опасност от тежки посегателства. Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на жалбоподателя. Анализът на твърденията на жалбоподателя не дават основание за тяхното кредитиране, но дори да се приеме обратното, към настоящия момент същият не изразява опасения за някакви конкретни бъдещи неправомерни действия по отношение на него и не е посочил да е отправяна заплаха към него в П.. От друга страна, за кандидата има част от държавата му по произход, в която той може безпрепятствено и трайно да се възползва от ефективна закрила, там. От изложеното е видно, че за Х. А. не са налице условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал. 1, т. 3 отЗУБ.

От горе изложеното следва, че за Х. А. не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и следователно искането му за закрила и в тази му част е неоснователно.

Посочените от чуждия гражданин лични мотиви за желанието му да живее в Б. не могат да бъдат оценени и като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 отЗУБ. По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Х. А. срещу решение № 5520 от 29.08.2014 г. на заместник председателя на Д. при МС следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното, Административен съд София град, I отделение, VIII състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А., ЛНЧ 70000187766, гражданин на П. срещу Решение № 5520 от 29.08.2014 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

СЪДИЯ: